

**PHẬT THUYẾT ĐẠI THỪA VÔ LƯỢNG THỌ
TRANG NGHIỆM THANH TỊNH BÌNH ĐẲNG GIÁC KINH**

Người giảng: Lão Pháp Sư Tịnh Không

Tập 147

Kinh văn: “Ngã tác Phật thời, thập phương chúng sanh, văn ngã danh tự, hoan hỷ tín nhạo, lễ bái quy mạng, dĩ thanh tịnh tâm, tu Bồ Tát hạnh, chư thiên thế nhân, mạc bất chí kính”.

25. Nguyên thứ hai mươi lăm: “THIÊN NHÂN LỄ KÍNH NGUYỆN”

Phía trước, từ nguyên thứ mười tám “*mười niệm ắt sanh*” cho đến “*chánh nhân vãng sanh*”, Đại đức xưa đều nói đây là trung tâm của 48 nguyên, cũng là căn bản đại nguyên của A Di Đà Phật. Nguyên thứ mười chín cùng nguyên thứ hai mươi có thể nói là bổ sung của nguyên thứ mười tám, rất là quan trọng. Nguyên thứ hai mươi một chính là nói chúng sanh trong đời quá khứ tạo tác tội nghiệp, hiện tiền tập khí rất nặng, nếu như có thể “*sám hối, phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm*” cũng có thể vãng sanh, sẽ không còn đọa ác đạo. Thế nhưng các vị phải ghi nhớ, như tôi đã nói qua phía trước, ở trong Kinh Đại Thừa, Thế Tôn mỗi giờ mỗi phút khuyên bảo chúng ta, nhắc nhở chúng ta phải “*thâm giải nghĩa thú*”, nhất là không nên hiểu sai Kinh Phật.

Trong thời đại hiện nay, người hiểu sai Kinh Phật, người hiểu khác đi Kinh Phật thực tế rất là nhiều. Cho nên, tuy là chúng ta cả đời cũng rất chăm chỉ nỗ lực tu học, nhưng đều không có được thành tựu như ngay trong tưởng tượng. Thậm chí, chúng ta cầu vãng sanh cũng đều không thể đạt được. Nguyên nhân này là do đâu? Chúng ta chính mình nhất định phải nghĩ sâu hơn, phải phản tỉnh, kiểm điểm, chắc chắn là chính mình đã hiểu sai, hiểu lầm ý nghĩa của Kinh điển.

Trong lúc giảng dạy tôi thường nói, miệng của bạn niệm A Di Đà Phật, miệng là thiện; thân mỗi ngày lạy Phật, thân là thiện, thế nhưng bạn có nghĩ đến ý niệm của mình hay không? Bạn có giữ tâm của chính mình không? Tâm của bạn vẫn là tự tư tự lợi, ý niệm vẫn là tổn người lợi mình, có lúc bất tri bất giác, tâm bệnh tập khí thường hay phạm. Lỗi lầm mà bạn dễ phạm nhất là giải đãi lười biếng, đem việc chính đáng của mình lơ là đi. Việc chính đáng là gì? Đối với đồng tu xuất gia chúng ta, nghiên giáo niệm Phật là việc chính đáng của chúng ta. Nếu các vị phát tâm tương lai sẽ hoằng pháp lợi sanh, thì nghiên giáo là bổn phận của bạn. Vì sao chúng tôi khuyên bạn mỗi tuần lễ đến Niệm Phật đường niệm Phật

36 giờ đồng hồ? Để bạn báo ân Phật, báo ân thường trụ, báo ân thí chủ. Phật dạy chúng ta tri ân báo ân, cho nên 36 giờ đồng hồ ở Niệm Phật đường này, chúng ta quyết không thể giải đãi. Khi giải đãi rồi thì chúng ta mất gốc, bạn còn có thể được chư Phật hộ niệm hay sao? Bạn còn có thể được sự ủng hộ của chúng thần hộ pháp hay sao? Không có sự hộ niệm của Phật, không có sự ủng hộ của chúng thần, bạn sẽ không thể khai ngộ, phiền não của bạn mỗi ngày vẫn thêm lớn, không phải là trí tuệ thêm lớn.

Thời kỳ Mật Pháp học Phật, chúng ta ngay trong mỗi niệm đều phải cầu Tam Bảo gia trì. Người niệm Phật chúng ta nhất định không được buông lung, phải gắng sức mà dụng công, như vậy mới chính xác. Chúng ta quyết định không thể thoái tâm, phải biết tự độ độ người, nhân duyên chính ngay chỗ này. Nhân duyên hi hữu khó gặp, làm sao chúng ta có thể bỏ lỡ qua?

Một trăm năm là một thế kỷ, một ngàn năm là một đại thế kỷ, vậy là tính hết số. Tính số với ai vậy? Tính số giữa người với người, báo ân báo oán, đòi nợ trả nợ; tính số giữa người với hoàn cảnh tự nhiên. Chúng ta ở trên địa cầu này do bởi vô tri, tự lợi, có lỗi với hoàn cảnh tự nhiên, cho nên có rất nhiều tai hại của thiên nhiên, đó là đại địa tính số với chúng ta. Ngoài ra, còn có quỷ thần tính số với chúng ta. Ngày nay, có rất nhiều người trơ trơ như người gỗ, không biết giác ngộ, không biết lợi hại. Ngày trước nghe nói tháng tám có tai nạn, nên mọi người rất tinh tấn, chăm chỉ nỗ lực. Đây là việc tốt, hiện tượng tốt. Tai nạn cứ đến từng đợt, lần sau nghiêm trọng hơn lần trước, hy vọng chúng ta mỗi giờ mỗi phút đề cao cảnh giác, chăm chỉ nỗ lực mà niệm Phật.

Ngay trong hành môn, niệm Phật thù thắng không gì bằng. Niệm Phật có thể tiêu nghiệp chướng, có thể khai cửa ngộ. Chúng ta niệm bằng cách nào? Không phải chỉ là niệm trên miệng, mà trong tâm phải có Phật. Trên miệng niệm Phật, trong tâm không có Phật, vậy thì không có hiệu quả, không có cảm ứng. “*Miệng niệm Di Đà tâm tán loạn*”, người xưa nói, “*đau mòn rát họng cũng chỉ uống công*”. Trong tâm có Phật, ngay trong hành vi có Phật, trong đời sống có Phật, ngay trong công việc có Phật, trong đối nhân xử thế tiếp vật đều phải có Phật, đây mới gọi là người chân thật niệm Phật. Cách niệm Phật này, người xưa đã nói: “*Vạn người tu vạn người đi*”. Cho nên, mỗi câu mỗi chữ đều bao hàm vô lượng nghĩa, chúng ta nhất định phải hiểu sâu, hiểu cạn thì không được. Hiểu cạn thì chúng ta được lợi ích cạn, hiểu sâu thì chúng ta được lợi ích sâu.

Bạn phải biết cách niệm Phật, nhất định phải niệm đến tâm miệng tương ưng, tâm hạnh tương ưng. Bạn muốn hỏi, làm thế nào mới tương ưng? Trước khi khai Kinh, tôi đã nói qua với các bạn, Thế Tôn giáo huấn ở ngay trong bốn Kinh, chúng ta phải làm đến được một trăm phần trăm thì bạn liền được thượng thượng phẩm vãng sanh. Bạn có thể làm đến được chín mươi phần trăm, còn có mười phần trăm không làm được, bạn được thượng phẩm trung sanh. Nếu như chín mươi phần trăm vẫn không làm được, bạn có thể làm đến tám mươi phần trăm, bạn được thượng phẩm hạ sanh. Như vậy dần dần hướng xuống thấp, chí ít bạn phải làm đến được hai mươi phần trăm thì bạn mới được hạ phẩm hạ sanh. Hai mươi phần trăm vẫn không làm được thì đời này bạn chỉ kết được duyên với A Di Đà Phật, không thể vãng sanh.

Cho nên, trước tiên tôi khuyên bảo mọi người phải đọc thuộc Kinh này, bạn đọc ba ngàn biến thì có thể thuộc lòng. Ở ngay trong cuộc sống thường ngày, ngay trong đối nhân xử thế tiếp vật, khởi tâm động niệm thì bạn liền nghĩ đến, trên Kinh có phải Phật đã dạy chúng ta làm như vậy hay không? Ta khởi lên ý niệm này, ta nói một câu nói này, ta làm sự việc này có trái với giáo huấn của Phật hay không? Đây gọi là niệm Phật. Phật dạy chúng ta làm, chúng ta chăm chỉ nỗ lực mà làm. Phật dạy chúng ta không nên làm, chúng ta quyết định không trái phạm. Niệm Phật là niệm như vậy. Ý nghĩa này rất sâu rất rộng. Đây gọi là *“Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm”*. Cho nên, người chân thật niệm Phật có được mấy người?

Ở Niệm Phật đường niệm Phật và ở nhà niệm Phật không như nhau. Bạn ở trong nhà niệm Phật là tự độ, còn bạn ở Niệm Phật đường niệm Phật là tự độ độ tha, không giống nhau. Bạn ở Niệm Phật đường niệm Phật có tất cả chư Phật Như Lai gia trì bạn, long thiên hộ pháp thiện thần ủng hộ bạn, cảm thụ của bạn không như nhau. Khi bạn vừa thoái tâm thì thấy đều xong rồi. Cho nên, Thế giới Ta Bà tu hành không dễ gì thành tựu. Nguyên nhân này do đâu? Tiến được ít, mà thoái thì nhiều. Các vị đồng tu của Niệm Phật đường chính mình thử nghĩ xem, có phải như vậy không? *“Một ngày nóng, mười ngày lạnh”*. Niệm Phật đường trong mấy ngày đầu, chúng ta niệm được rất hoan hỷ, dần dần thì bị thoái tâm. Tình hình này tôi rất rõ ràng, đó cũng rất bình thường. Đại đức xưa nói rất hay: *“Học Phật năm đầu Phật ở ngay trước mặt, học Phật năm thứ hai Phật ở chân trời, học Phật năm thứ ba Phật hóa thành mây khói”*, không còn nữa. Cho nên, các vị vừa mới bước vào Niệm Phật đường thì Phật ở ngay trước mặt; niệm được ba tháng, nửa năm thì Phật ở chân trời. Hiện tại, chúng ta niệm Phật được một năm rồi, đương nhiên

là Phật đã hóa thành mây khói. Đây là hiện tượng bình thường của phàm phu. Nếu kiên trì bất thoái thì bạn không phải là phàm phu, vậy liền biết được, bạn ngay trong một đời này chắc chắn thành tựu. Nếu niệm được một khoảng thời gian rồi thoái tâm, bạn không muốn trở lại nữa, không còn hứng thú để niệm thì bạn là phàm phu, đời này bạn chỉ có thể kết duyên với Phật, nhưng không thể vãng sanh. Đạo lý này chúng ta phải hiểu.

Tâm của bạn, hạnh của bạn rất dễ dàng bị cảnh giới bên ngoài mê hoặc, rất dễ dàng bị dao động, không thể kiên định. Kiên định tín tâm không phải là việc dễ. Tín tâm kiên định có hai nguyên do. Thứ nhất là “*Thiện căn sâu dày*”, vô lượng kiếp đã bồi dưỡng thiện căn sâu dày. Ngày nay, khi rời khỏi chùa Bách Quốc Hưng Long tỉnh Kiệt Lâm, Pháp sư Minh Tục nói với chúng ta, lão Tỳ Kheo Ni của đạo tràng họ không biết chữ. Đó là thiện căn sâu dày, người này chắc chắn thượng phẩm thượng sanh. Bà không phải là người thông thường, đích thực là chư Phật hộ niệm, long thiên thiện thần ủng hộ. Họ đến báo cáo cho chúng ta những tình huống này, rất nhiều đồng tu đều đã nghe qua, tôi đặc biệt để họ đem những sự việc này nói ra một cách tường tận để chúng ta làm một băng ghi hình. Mấy ngày này mọi người chúng ta bận lo “buổi dạ tiệc ấm áp”, sau khi qua năm mới, những băng ghi hình này chúng ta sẽ nhanh chóng làm ra, để mọi người xem qua, có thể thật làm.

Tín tâm kiên định, nguyên nhân thứ hai là “*Thâm nhập Kinh tạng*”. Vì sao đạo tràng phải ngày ngày giảng Kinh? Mục đích không ngoài giúp mọi người xây dựng tín tâm, kiên định tín tâm, giúp mọi người đạt được bất thoái chuyển. Ba ngày không nghe Kinh thì chúng ta liền thoái chuyển. Người xưa nói rất hay: “*Ba ngày không đọc sách thánh hiền, mặt mũi hoàn toàn khác*”, đó chính là thoái chuyển. Cho nên, chúng ta phải rất nỗ lực mà đọc tụng. Thế nào gọi là nỗ lực? Thế nào gọi là không nỗ lực? Nỗ lực đọc tụng chính là mỗi lần đọc tụng thì đem tư tưởng, kiến giải, ngôn hạnh của chính mình đối chiếu xem những điều Phật nói, ta làm đến được hay chưa, ta làm được mấy câu, những câu nào chưa làm được? Đây gọi là nỗ lực đọc tụng.

Giải hành tương ưng, hành giúp cho giải, khiến cho bạn càng giải càng sâu; giải giúp cho hành, khiến cho bạn càng hành càng viên mãn. Giải hành tương ưng. Người biết dụng công từ sơ phát tâm đến Như Lai quả địa tinh tấn không giải đãi, những người này tu hành chứng quả ngay đời này liền thành tựu, làm gì cần đến ba đại A Tăng Kỳ kiếp? Không cần thiết! Chúng ta xem thấy trên “*Kinh Hoa Nghiêm*”, Thiện Tài Đồng Tử một đời viên mãn Bồ Đề. Các vị đọc “*Hoa*

Nghiêm”, nhất là “Hoa Nghiêm Bốn Mười”, có xem thấy hay không? Thiện Tài vì chúng ta làm tấm gương, chúng ta phải làm theo, phải học tập, nhất định phải ở ngay trong một đời này viên mãn thành tựu. Đây gọi là người chân thật tu hành, người chân thật giác ngộ, trong bốn Kinh đã nói đệ tử thứ nhất của Như Lai.

Khi vừa hơi buông lung giải đãi, chúng ta chính mình phải lập tức cảnh giác đến “*Ta lại gặp ma chướng rồi!*”. Ma chướng là gì? Giải đãi, lười biếng là ma; phiền não, tập khí là ma. Một ngày từ sớm đến tối kết bạn với ma, bạn còn có thể thành tựu hay sao? Bồ Tát trái ngược với ma, Bồ Tát mỗi niệm không lìa sáu Ba La Mật, nhất là “*tinh tấn*” trong sáu Ba La Mật. Thế Tôn trong Kinh Đại Thừa thường hay dạy bảo chúng ta: “*Tinh tấn là thiện căn duy nhất của Bồ Tát*”. Vì sao Bồ Tát ngay trong một đời có thể thành Phật? Chính là nhờ tinh tấn. Ngày nay, chúng ta không thể đề khởi tinh tấn. Tinh tấn là độ phóng dật, đối trị lười biếng. Người biết dụng công, người sự nghiệp, học nghiệp thế gian có thành tựu đều biết được cách dùng thời gian một cách khéo léo. Mỗi ngày 24 giờ đồng hồ, bạn phải có thể không chế được tốt, vào lúc nào thì làm việc gì, rõ ràng tường tận, thông suốt thấu đáo thì bạn là một người thành công. Việc tu hành càng quan trọng hơn. Các đồng tu ở nơi đây, các vị mỗi ngày phải học giảng Kinh, viết bản thảo, phải chỉnh lý bút ký, xem một số tư liệu. Cho nên, nếu bạn khéo phân phối thời gian thì bạn sẽ không giải đãi, không lười biếng, bạn sẽ không cảm thấy là thời gian không đủ dùng.

Ngày nay, điều mà chúng ta duy nhất có thể làm được là “*thượng báo tứ trọng ân, hạ tế tam đồ khổ*”, hai câu này phải có thể thực hiện. Trong Niệm Phật đường 36 giờ đồng hồ, niệm Phật phải chiếm bảy mươi phần trăm; chúng ta chính mình ở nơi Kinh giáo mà hạ công phu, chăm chỉ nỗ lực tu tập, học giảng Kinh chỉ chiếm ba mươi phần trăm. Cho nên, Niệm Phật đường quan trọng hơn bất cứ thứ gì, vạn nhất không nên xem thường. Nếu bạn nói: “*Vì còn nhiều thứ tôi chưa chuẩn bị xong, nên đành phải giảm bớt thời gian ở Niệm Phật Đường, trở lại ôn tập bài khóa*”, đây là do bạn không khéo lợi dụng thời gian, bạn không không chế được tốt thời gian của chính mình. Ngày ngày ở nơi giáo lý mà hạ công phu, ngày ngày nghe giảng Kinh nói pháp, luôn không đến nỗi giải đãi, thế nhưng vẫn cứ giải đãi. Chỉ riêng bạn giải đãi thì cũng không lo, nhưng vì bạn là pháp sư, bạn giải đãi thì sẽ ảnh hưởng đến cả thầy Phật pháp. Vì sao vậy? Cư sĩ niệm Phật của Niệm Phật đường xem thấy, “*các pháp sư này đều không niệm, thôi vậy, ta cũng không cần phải niệm*”, bạn làm ra tấm gương xấu cho Niệm Phật đường. Hai câu

đôi “*Học vi nhân sư, hành vi thế phạm*” ở phía trước giảng đường của chúng ta, bạn chưa làm được.

Người xuất gia học nhân phải làm tấm gương tốt cho người học ở tại gia, toàn tâm toàn lực ở trên giải hành hai môn mà hạ công phu, những việc nhàn rỗi khác thầy đều buông xả, không nghe, không hỏi, chuyên tâm nhất ý thì đạo nghiệp của chúng ta mới có thành tựu. Ở trên Kinh Phật thường nói: “*Chế tâm nhất xứ, vô sự bất biện*”. Chúng ta phải đem tâm để ở nơi đạo nghiệp, sự việc thế gian không cần phải hỏi qua, do người thế gian đi xử lý. Cho nên, tôi khuyên các đồng tu chân thật nếu muốn thành tựu, quyết không nên làm đạo tràng. Đạo tràng là để người nào làm vậy? Bồ Tát làm, người tái sinh làm, chúng ta chỉ là phàm phu. Cho nên đạo tràng vào thời xưa ở Trung Quốc, trong tự viện tông lâm, trụ trì, thủ tọa, duy na, giám viện, thậm chí đến chấp sự của 108 đơn, các vị xem qua những Sơn Chí đó, đều là chư Phật Bồ Tát hóa thân đến. Các Ngài có thể làm những việc xen tạp này, vì là người tái sinh nên các Ngài không sợ. Sự việc có nhiều hơn, thù đáp có nhiều hơn, tâm địa của các Ngài vĩnh viễn thanh tịnh không nhiễm, các Ngài có năng lực này. Chúng ta ngày nay vừa quản việc thì tham sân si mạn khởi lên, vậy làm sao được. Ý niệm tự tư tự lợi khởi lên thì quyết định đọa lạc. Chúng ta nhất định phải nhận rõ chính mình, chính mình là người thế nào? Có phải chân thật là Phật Bồ Tát tái sinh hay không? Nếu như chúng ta chỉ là một phàm phu thì thành thật trung thực làm việc của phàm phu, nghe giáo huấn của Phật Bồ Tát, vạn duyên buông xả, một lòng chăm chỉ nỗ lực học tập. Đợi bạn sau khi sanh đến Thế giới Tây Phương Cực Lạc, thừa nguyện tái sinh, bạn có thể đến trụ trì đạo tràng, giúp đỡ thanh chúng, giúp đỡ đại chúng. Nếu như chính mình không có thành tựu, mà muốn độ người khác, việc này trên Kinh Phật thường nói “*vô hữu thị xứ*”, cho nên nhất định phải vạn duyên buông bỏ. Phật nói trên Kinh: “*Phát tâm Bồ Đề, một lòng chuyên niệm*”, ý nghĩa của hai câu nói này rất sâu, rất rộng.

Phía trước chúng ta đã đọc qua nguyện thứ hai mươi ba, chuyên chỉ nữ nhân, văn danh, tịnh tín, phát Bồ Đề tâm, vãng sanh Thế giới Cực Lạc thì chuyển thân nam. Các vị phải nên biết, chuyển thân nam là Thích Ca Mâu Ni Phật phương tiện nói, cách nói pháp này là tùy theo tục đế mà nói, còn nếu nói theo chân đế thì Thế giới Tây Phương Cực Lạc không có tướng nam nữ, Thế giới Tây Phương chỉ có một tướng bình đẳng. Sanh đến Thế giới Tây Phương, tướng mạo và thân thể của chúng ta không hề khác biệt với A Di Đà Phật, thế giới đó là pháp giới bình

đăng. Ở trong Kinh văn chúng ta vừa xem liền tường tận, những lời nói nào là tùy thuận chúng sanh mà nói, những lời nói nào là cảnh giới của Phật Đà thân chúng.

Trong “*văn danh*”, phát tâm là quan trọng. Là phát tâm gì? “*Phát Bồ Đề tâm*”. Tâm Bồ Đề là tâm chân thật giác ngộ, tâm chân thật tu học. Danh từ “*Tâm Bồ Đề*” này chúng ta rất quen thuộc, nhưng ý nghĩa rất khó hiểu. Rất nhiều người không cầu hiểu sâu, hàm hồ qua loa, nhưng nghe rồi cũng không chú ý đến, còn nói gì đến phát tâm. Thế nhưng, đối với người chân thật muốn tu hành, muốn thành tựu, vậy thì không như nhau. Họ nhất định phải thâm nhập dò tìm, cái gì gọi là tâm Bồ Đề? Bản chất của tâm Bồ Đề là gì? Dáng vẻ của tâm Bồ Đề như thế nào? Họ luôn phải làm cho rõ ràng, để chính mình có chỗ bắt tay vào.

Bản chất của tâm Bồ Đề là tâm chân thành, thế nhưng như thế nào là chân thành, người hiện tại chúng ta cũng không làm rõ ràng. Mỗi một người đều nói tâm tôi rất chân rất thành, đều cho rằng chính mình có tâm chân thành, nhưng đó không phải là tiêu chuẩn mà Phật đã nói. Tâm chân thành mà Phật đã nói nhất định không có vọng niệm. Trên Kinh luận thường nói “*chân tâm lià niệm*”, bạn có niệm thì tâm này liền không chân, không thành rồi. Thiên tông xem thấy người niệm Phật chúng ta, họ lắc đầu. Vì sao vậy? Trong tâm bạn còn có A Di Đà Phật thì không phải là chân tâm, trong chân tâm không có A Di Đà Phật. Cho nên, chúng ta thường nghe người của Thiên tông nói, “*niệm Phật một câu, súc miệng ba ngày*”, họ xem việc này rất nghiêm trọng. Đây đều là những biểu pháp. Phương pháp đó của các Ngài là đối trị chúng ta chấp trước niệm Phật. Thế nhưng, ngày nay chúng ta là phàm phu, mà phàm phu thì nhất định phải chấp trước. Trên “*Kinh Di Đà*” dạy chúng ta “*chấp trì danh hiệu*”. Chúng ta đem các chấp trước khác thay đều buông xả, chỉ chấp trước A Di Đà Phật, niệm như vậy sẽ sanh đến Cõi Phạm Thánh Đồng Cư của Thế giới Tây Phương Cực Lạc. Nếu như không chấp trước, niệm mà không niệm, không niệm mà niệm, vậy thì phẩm vị liền cao. Việc này có người cũng muốn học, nhưng vừa học liền hỏng, chắc chắn học đến ba đường ác đạo. Họ muốn học “*niệm mà không niệm*”, “*Tôi không niệm chính là niệm, tôi niệm chính là không niệm*”, lời nói này thì nghe rất hay, kỳ thật hoàn toàn sai hết. Họ không hiểu người “*niệm mà không niệm, không niệm mà niệm*” đó Phật hiệu suốt 24 giờ quyết định không gián đoạn, đó là niệm, cũng gọi là vô niệm.

Vô niệm là gì? Trong tâm nhất định không có vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, đó gọi là vô niệm. Niệm cùng vô niệm hợp lại với nhau, chỉ là một sự việc. Trên sự thì có niệm, nhưng trên lý thì vô niệm; trên tướng thì có niệm, trên tánh

thì vô niệm, đây mới gọi là không niệm mà niệm, niệm mà không niệm. Không phải nói “*Tôi không niệm chính là niệm*”, đây không phải là cuồng vọng đến tột đỉnh hay sao? Họ không đọa ba đường thì ai đọa ba đường? Không thể sai lầm, chúng ta không phải loại người đó, không đến được cảnh giới đó. Ở Niệm Phật đường chúng ta lão thật niệm thì tốt, vạn nhất không nên hiểu lầm ý nghĩa của Phật Kinh.

Đồng tu của Chùa Hưng Long đã đến nơi đây một lần. Đây là một đạo tràng niệm Phật rất chăm chỉ, rất khó được. Lão Hòa thượng của họ là một lão Tỳ Kheo Ni, hiện tại chúng ta mới được rõ ràng. Lần trước, đồng tu Đông Bắc đến nói với chúng ta, vị lão Hòa thượng này đã từng được sơn thần mời đi. Bắc Hàn có hơn một trăm sơn thần tu hành, muốn mời vị lão sư phụ đến lãnh đạo họ. Hiện tại, họ đều tu học pháp môn Tịnh Độ, tu học “*Kinh Vô Lượng Thọ*”, quyển họ dùng là bản này của chúng ta. Họ đã chọn vị lão Tỳ Kheo Ni này. Tám vị sơn thần, còn mời thêm thiên thần giúp sức, đem vị lão Hòa thượng này dời đi, dùng gió cuốn để thổi vị lão ni này đi. Khi đến biên giới nước Hàn, họ nói thần hộ pháp của Trung Quốc rất lợi hại, thần hộ pháp hiện đại thân, thiên thần xem thấy liền bỏ đi. Họ chính mình cũng không còn cách nào, đành để vị lão Tỳ Kheo Ni này xuống chùa Như Lai của Trường Bạch Sơn, đã cách chỗ của vị lão ni này ở hơn một ngàn cây số. Đây là sự thật, người sống bị họ dùng pháp thuật mang đi. Bà từ không trung rơi xuống, ở chùa Như Lai, qua vài ngày lại thông báo về đạo tràng của chính mình. Mọi người trong đạo tràng của bà trong lòng hoảng loạn. Pháp sư Minh Tục là hộ pháp của họ, liền cho người đến báo với chính quyền, nói là không thấy lão Hòa thượng, có phải là họ hại chết bà rồi không? Họ cũng rất khẩn trương, đi khắp nơi tìm nhưng không tìm được. Qua mấy ngày lão Hòa thượng gọi điện thoại về, nói rõ sự việc này, chính bà cũng không biết là việc gì, chỉ biết là có một trận cuồng phong, một trận gió cuốn thổi bà đi ngoài hơn ngàn cây số. Sau khi trở lại, một hôm khi bà đang chỉ tịnh niệm Phật thì xuất hiện tám người. Tám người này cúi đầu chào bà, sám hối với bà, nói rõ họ là sơn thần, đem sự việc đó nói ra. Họ nói sự việc này là do tám người họ làm, hiện tại họ không thể thỉnh được pháp sư đi, họ cũng không còn mặt mũi nào trở về để gặp bạn bè, vì thế họ muốn quy y, ở lại trên núi để cùng học Phật với pháp sư. Vị pháp sư này nhận lời và truyền quy y cho họ. Tám vị sơn thần này hiện tại biến thành hộ pháp của Chùa Hưng Long. Đạo tràng này của chúng ta cũng có không ít quý thần đang hộ trì. Đạo tràng thù thắng trang nghiêm, nếu như không được chư Phật hộ niệm, không được long thiên thiện thần hộ trì thì không làm được. Cùng một đạo lý này,

quốc gia hưng vượng cũng là do chư Phật hộ niệm, chúng thần ủng hộ. Đây là sự thật, không phải là mê tín.

Hiện tại khoa học gia chứng thật thời không là đa nguyên. Ba độ không gian là gì? Bốn độ không gian, năm độ không gian, đến vô hạn độ không gian, mỗi một không gian duy thứ đều có chúng sanh. Chúng sanh không gian duy thứ cao có thể thấy được chúng sanh duy thứ thấp, chúng sanh duy thứ thấp không thể thấy được chúng sanh duy thứ cao. Chúng sanh duy thứ cao chúng ta gọi là chúng thần. Chúng thần không gian duy thứ cao, họ đích thực đang tồn tại, tương quan mật thiết với chúng ta, cho nên chúng ta không thể không biết, không thể không tôn trọng, cũng không thể không qua lại. Chúng ta có được hộ niệm của họ thì tất cả mọi việc đều có thể được thuận lợi, tốt đẹp. Nếu như trái ngược với những quỷ thần này thì họ sẽ rời khỏi chúng ta, yêu ma quỷ quái liền hiện hình, chúng ta sẽ gặp tai nạn. Hiện tại, xã hội này thiên tai nhân họa rất nhiều, do tư tưởng kiến giải, hành vi của chúng ta trái ngược với đạo đức, cho nên thiên thần rời xa chúng ta, yêu ma quỷ quái vây nhiễu chung quanh, phiền phức chính ngay chỗ này.

Chúng ta làm thế nào để giúp cho chính mình, giúp cho đạo tràng, không phải chỉ giúp một đạo tràng mà giúp tất cả đạo tràng của chư Phật, giúp cho xã hội và tất cả chúng sanh? Phương pháp thù thắng nhất là phát tâm đến Niệm Phật đường để niệm Phật. Khi bạn có thời gian rảnh thì bạn đến niệm Phật, khi bạn có việc thì bạn trở về nhà làm việc. Có được thời gian rảnh thì đến nơi đây niệm Phật, chắc chắn có lợi ích. Bạn có thể phát tâm ba năm không gián đoạn, trong nhà của bạn liền sẽ có thay đổi, cả nhà từ lớn đến nhỏ đều khỏe mạnh, sống lâu, gia đình hòa thuận, sự nghiệp hưng vượng, tất cả sự việc không như ý thì bạn không dễ gì gặp phải. Bạn phải có hăng tâm, nếu như tiến tiến thoái thoái, tiến được ít, thoái thì nhiều thì không ích gì, rất nhiều sự việc không như ý bạn vẫn là thường hay gặp phải. Vì sao bạn thường hay gặp phải? Bạn học Phật không như pháp, tâm bạn không thanh tịnh, không kiên định nên tiến được ít, thoái thì nhiều. Đây là nguyên nhân chân thật. Chúng ta biết được nguyên nhân này thì phải đem nó tiêu trừ đi, chăm chỉ nỗ lực mà tu học.

Các bạn cũng đã từng nghe nói đạo tràng Cư Sĩ Lâm có rất nhiều cao tăng Đại đức từ các nơi trên thế giới đến đây để thăm viếng, ở qua nơi đây, họ đều tán thán đạo tràng này của chúng ta. Họ đích thực có khích lệ đối với chúng ta, thế nhưng chúng ta chính mình phải thường phản tỉnh, chúng ta làm vẫn chưa đủ tốt, chỉ là so với đạo tràng không có tu học thì tốt hơn được một chút mà thôi. Giáo huấn trên “Kinh Vô Lượng Thọ”, thử hỏi xem chúng ta có làm đến được hai mươi

phần trăm hay chưa? E rằng chưa làm đến được. Làm được hai mươi phần trăm mới là hạ phẩm vãng sanh, làm đến ba mươi phần trăm là hạ phẩm trung sanh, làm đến được bốn mươi phần trăm là hạ phẩm thượng sanh. Chúng ta chăm chỉ nỗ lực đi làm, phải hướng nâng lên trên cao, không thể hạ thấp, hay nói cách khác, nhất định không được thoái chuyển.

Ngày nay chúng ta đọc nguyện thứ hai mươi lăm này, cho đến hai nguyện phía sau, trong quyển hội tập của lão cư sĩ Hạ Liên Cư là chương thứ mười bốn. Lão cư sĩ hội tập đoạn Kinh văn này, chúng ta xem thấy trong lời tựa của Mai Quang Hi, ông đã dùng thời gian hết ba tháng. Nguyện văn có 24 chương, mục nhỏ bên trong có 48 điều, đem diện mạo của năm loại nguyện bản dịch đều giữ lấy, rất là hi hữu, rất khó được.

Từ nguyện thứ hai mươi lăm đến nguyện thứ hai mươi bảy, ba nguyện này đối với người hạ căn có được lợi ích. Vì sao nói họ là người hạ căn? Tuy là họ niệm A Di Đà Phật, học tập Tịnh Tông, nhưng ý nguyện vãng sanh của họ không mạnh, cảm thấy thế gian này vẫn không tệ, vẫn không muốn đi đến Thế giới Cực Lạc. Vậy thì tu học Phật pháp, niệm A Di Đà Phật có gì tốt đối với họ hay không? Có! Ba nguyện này chính là nói sự việc này. Loại người này nhiều, so với người phát nguyện vãng sanh không biết là nhiều hơn gấp bao nhiêu lần. Đây nói rõ niệm Phật là thật có chỗ tốt, thế nhưng, chúng ta nhất định phải y giáo phụng hành. Nếu như không thể y giáo phụng hành, chỉ riêng nhờ vào miệng niệm thì không được. Trên Kinh văn viết được rất rõ ràng: “*Văn ngã danh tự, hoan hỉ tín nhạo*”. Hai câu này ý nghĩa rất sâu. Thật tin, thật hoan hỉ, thế nhưng lại không nỡ xả bỏ Thế giới Ta Bà, chính là nói những người này. Họ ở trong Thế giới Ta Bà hưởng thụ danh vọng lợi dưỡng, năm dục sáu trần, đặc biệt là người giàu sang của Thế giới Ta Bà. Người bần cùng thì chân thật xả được, vì họ đã quá khổ, “*hay là đi đến Thế giới Cực Lạc!*”. Người giàu sang lại nói: “*Thế giới Cực Lạc tốt, nhưng tôi vẫn chưa thấy. Hiện tại trước mắt tôi rất tốt, tôi chính mắt nhìn thấy*”, nên họ không nỡ xả bỏ. Thế nhưng, bạn muốn có được phú quý ở thế gian, muốn không mất đi phú quý thì phải thật làm. Làm bằng cách nào? “*Lễ bái, quy mạng*” là tu hành, “*hoan hỉ tín nhạo*” là tín giải. “*Lễ bái*” không phải nói trên mặt chữ, bạn mỗi ngày lạy A Di Đà Phật, đó là ý của người bậc thấp. Có người chuyên tu pháp môn này, mỗi ngày lạy ba ngàn lạy. Tôi cũng đã làm qua, thế nhưng tôi mỗi ngày không lạy đến ba ngàn lạy. Ngày trước, mỗi ngày tôi lạy tám trăm lạy, lạy được nửa năm. Đây chỉ là hình thức. Về sau chúng ta hiểu được rồi, ý nghĩa của hai chữ “*lễ bái*” này chính là “*lễ kính chư Phật*” trong mười nguyện Phổ Hiền.

Đối với tất cả người, tất cả việc, tất cả vật, chúng ta phải cung kính giống như cung kính A Di Đà Phật vậy, đây gọi là lễ bái.

Ý nghĩa của “*quy mạng*” là gì? Tận hình thọ, thọ trì đọc tụng, vì người diễn nói, đó gọi là “*quy mạng*”. Quy là quay đầu, y là nương tựa, chân thật quay đầu lại, nương vào giáo huấn của bộ Kinh này. Trên Kinh dạy chúng ta làm thì chúng ta nỗ lực mà làm, trên Kinh dạy chúng ta không nên làm thì tuyệt đối chúng ta không trái phạm, đây gọi là quy mạng. Tuyệt đối không thể nói làm một lễ quy y trên hình thức thì xong rồi. Điều này không có ích gì.

A Di Đà Phật!

Cẩn dịch: Vọng Tây cư sĩ